

бждатъ изсѣчени, като краставици. Когато турското население слушало Илійовите думи, то са молило на правителственните чиновници да не закачатъ ни Иля, ни четата му; а Плю говориле така: »Не дѣй, Ильо, не гори къщята ни. Ако захванеме да са колиме между себѣ си, то ще да са сжсипете и вие, и вие.« Турците му цѣловале рѣцете и краката, молиде му са като на Мохамеда и плакале като дѣца. Ильо са е билъ съ турските чети повече отъ 100 пѣти. Истина, че това дѣло твърде лесно може да са покаже на читателите ми малко преувеличено; но азъ ги увѣрявамъ, че Илійовите разкази сж истинити и непреувеличени. Ильо са е билъ само съ турските хайти повече отъ 20 пѣти; а това са е случило още въ онова време, когато той не е нито мислилъ да става хайдутинъ. Когато Ильо са намираще въ рилскиятъ манастиръ, като пандуринъ, то е разбивалъ турските хайдушки чети повече отъ 10 пѣти. Стоименъ никога не са е предавалъ на турците. Тоя юнакъ одавна вече е убиенъ. Георги Айката е билъ убиенъ за това, защото турците сж го намѣриле пиянъ; а Цека Гжрленченина сж сжсѣкле въ Нишъ. Когато Ильо излѣзаль четвърти пѣтъ на планината, то сжбраль нови другари и хайдутуваль още двѣ години. Въ 1861 г. той побѣгналь въ Сърбия, дѣто живѣе и до днесъ. Илійовиятъ прекоръ е Марковъ, защото на баща му името е било Марко. Слѣдующата пѣсенъ е на Иля войвода:

Прочулъ са Ильо-войвода
По тая Рила-планина,
По тая гора зелена,